

חוויות השחקן – רון אברהם

במסלול שלי הילכתי בו בחרתי קודם כל להיענות להזמנה ולקבל את המכתב. הרגשתי שאני נכנס לנעלים של ורה ומוקן "לזרום" עם ההזמנות, למרות שברקע מרגישים שישפה משהו לא נקי.

כבר בשלב זהה אהבתית את זה שהמשחק נותן לי לבחור אם לסתור על המכתב או לחשוד בו ואני הילכתי עד הסוף עם הבחירה לסתור.

בדרכך לאי, על הסירה, בחרתי לדבר דווקא עם ארמסטרונג. הוא נתפס אצלי, מצד אחד מקרים, מצד שני מזיע, מגมงם וקצת מתפרק. השיחה איתתו גרמה לי להרגיש שאנו חבורת זרים שבתוכיהם שהם נורמליים, אבל יש בהם סדקים קטנים שהמשחק כל הזמן מדגיש.

כשהגענו לבית שמתה לב יש לשיר הילדים התלוי על הקיר ולפסלוני החילילם. במשחק בחרתי להתמקד בשיר, לקרוא אותו עד הסוף, וזה יצר לי תחושה מקדימה של أيام. אולי המשחק רומז לי מראש שככל מה שיקרא כבר כתוב, ואני רק מנסה להילחם בגורל.

ברגע של ההשמעה של ההחלטה החלה שורה שלי לא מתפרקת מול כולם, אז בחרתי באופציה של "להישאר שקט ולהסתכם על האחרים". זה היה רגע חזק, כי פתאום הרגשתי שאני מופעל המשחק: סורק את הדמויות, מחפש מי מהן נראה אשם יותר, למרות שהמשחק לא נותן לי תשובה ברורה.

אחרי הרצת הראשן בחרתי להצטרף לחיפוש בבית במוקם לבסוף או להסתגר בחדר. המשחק נתן לי להרגיש שאני אקטיבי לא רק קורבן. ככל שמתקדמיים ומספר הפסלים קטנים קטן, כל חזקה לחדר האוכל הרגישה כמו סטירה: כל פעם חסר עוד אחד, וכל פעם מתחזקת התחושה שהעלילה סוגרת עלי.

לקראת הסוף, כשהחישׁ בחרתי נופל כמעט על כולם, בחרתי במסלול שבו ורה מנסה לשמור על חזות רגועה אבל בפנים מדברים על חרדה וสภาพות שיורדת. אהבתית שבמداد השפויות אפשר לראות אין הבחירה שלי אם להתעמת, אם לשtopic או אם לבסוף, באמצעות משפיעות על המצב הנפשי שלה, ולא רק על מי ימות ומתי.

בסיום שקיבלת ורה לא מתאבdat ישר, אלא מגלה את האמת על השופט כמעט ברגע האחרון. מבחינתי, אהבתית את המסלול הזה כי הרגשתי שהמשחק כל הזמן משחק לי עם האשלה של שליטה: אני הוא זה שבחור, אבל בסוף המשחק מזכיר לי שבסיפור זהה, גם כשחובבים ששינית את הגורל, אתה עדיין חלק מתעלול מתוכן היטב.